

היליון מס' 1734 * י"ד באדר תשס"א 9 במרץ 2001

בכל אחד מאיתנו
 חבוי
 כישרון כבוי
 ולעולם לא מאוחר
 להעירו
 ולהאירו.
 שהרי,
 אין לנו עוד משהו אחר
 כמו כישרון כבוי שמתעורר,
 משהו כל כך ממריק,
 משהו שאסור, אסור להחמיק.

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

העמוד הפותח

משנכנס אדר יוצא סוד, ומשנכנס יין מרבים בשמחה.
 חג פורים הולך ובא, שישו ושמחו בשמחת תורה.

השבוע, אם תבחרו לדפדף בעלון, תוכלו למצוא הודעה מנטע, תודה מפנינה, הסבר מהלין ופרורים משבי וציונה. כמו כן, דוד א' מעדכן אותנו לגבי הנעשה בשטח האופטי האופטימי, אדי תוהה על הדמוקרטיה בקבוצת שלנו, אריק א' הפעם בחר לבחון את נושא הקליטה בקבוצת מכיוונים שונים, שבי מספר לנו סיפור ממש חביב ולסיום מהדברים שנאמרו על קברו של אמיל שלנו ז"ל.
 לסיום - הזמנה חמה, מכל הלב של הצוות המארגן את פורים השנה, להגיע לחגוג בגדול כי פעם בשנה מותר - באמת מותר לחייך, לשמוח ולשכוח....

סוף שבוע מקסים לכולנו וחג פורים שמח
דליה - בשם כל המערכת

את הפרורים לשבוע הבא
תאסוף עבורנו מיכל גלוק.
ספרו לה את שבליבכם
וגלו לה את כל הסודות כדי
שנדע גם אנחנו...

ימי הולדת

12/3	אדם בן חנוך - בן 80 דוידה בלר קרן גדליזון רועי קולקר (נכד-הדר) רננה דוארי (נכדה) שחק ליפשיץ (נכד-אלמן)
13/3	יענקל מנה'גורסקי - בן 75 רוי אב
14/3	אילון מסר אינדיאה פרימוסט (נכדה)
15/3	אביבה לינטון ענבר כהן
16/3	ג'ו סינה אריק ארנברג רותי זיגדון מירב איתם שושנה ברוך אופיר לבנקופף דניאל מרקוסון
17/3	זמי בן צבי ליאורה וינשטיין אבישה עדר (נכדה)

ימי נישואין

12/3	אלה ועודד אבידור
15/3	עירית ואדי אזרן
17/3	רחל וישראל אבידור

פרורים מהשולחן

אומרים: "No News is good news" ובכל זאת הצלחנו "לחלוב" קצת חדשות מפה ומשם ונתחיל בבנים מבקרים:

אבידן פינק הגיע לביקור קצר לאחר היעדרות ארוכה.

דורי ומשפחתו מגיעים לביקור, בין היתר לחגוג את יום הולדתו של אדם שהגיע לגיל גבורות, 80 שנה! תחגגו ותיהנו יחדיו.

דני פורסטר ומשפחתו מגיעים לביקור, לאחר שבשעה טובה דני קיבל Green Card כמובן לבקר את ההורים והסבתא-רבתיא שמאוד חולה וגרה עכשיו עם בנה בקיבוץ צרעה. ברוכים המבקרים, תבלו בנעימים.

מספרים שאבי רוזנקרנץ סוף-סוף הסתפר, אומרים שהוא נדר נדר שעד שלא יסיימו את בניית הקומה השניה בביתו הוא לא מסתפר, עם סיום הבניה רואים סוף סוף פרצוף....

יאסו סיים את עבודתו בחדר-האוכל ויצא לחופשה בקובה לחודש. תבלה.

בארוחת-הצהריים בחדר-האוכל ניסיתי לדלות מעט חדשות מעניינות ובכן: יפעת ויסבקר אומרת שאיתן יערה מורידים קצת את ממוצע הגילאים שמגיעים לחדר-האוכל לארוחת צהריים.

לבי, לבי, עם אוהדי הפועל גליל עליון ששכחו לרגע כי מכבי ת"א כדורסל מפסידים אליפות רק פעם ב- 23 שנים, כך שהם יצטרכו להמתין עוד כמה שנים עד לנפילה הבאה.

לני יודיקין מסר דיווח על מפגש מעניין ומרגש של משפחתו הענפה בארץ. המפגש נערך בשבת שעברה בת"א, ציפו ל- 70 איש והגיעו 130, כולם כאחד גרים בארץ הקודש.

שבוע האבל לזכרו של סבא אמיל פרנק ז"ל הסתיים היום (יום שלישי), העליה לקבר נערכה ביום רביעי בחוג המשפחה וחברים.

סבא אמיל היה מן דמות תנכית כזאת והגיע לגיל מופלא, לפעמים אני חושב, אם רק היה אפשר לסגור קומבינה עם היושב במרומים על גיל שבו הוא יקרא לנו לבוא אליו, אבל עד אותו גיל הבן-אדם לא יחלה ולא יבולע לו כל רע, אם רק ניתן.

לאחר 52 שנות קיום המדינה, יש לנו בממשלה שר ממוצא ערבי, נאחל לסלאח טריף הצלחה בתפקיד, לעלות במדרגות התפקיד.

אפרופו שרים, בזמן האחרון אנחנו שומעים הרבה את המושג שר בלי תיק, האם זה מעיד על יושר של השר בלי התיק לעומת כל האחרים שפותחים להם תיק.

חדשם חדש... במרכולית:

על מדפי העוגות ניתן למצוא - English Muffins מאפינס אנגלי, אומרים שמומלץ. אפרופו מרכולית... תיזהרו מלגעת בהרולד פן תתחשמו!...

בשמורת החולה היתה השבוע מסיבת פרידה לעגורים בהשתתפות ילדי כיתות ג' ו' מ"מבוא-גליל" וכן כמה אחמ"ים ביניהם שגריר גרמניה בישראל, נציג "לופטנזה" ונציגנו איתן גדליזון שבימים אלה סיים את תפקידו כמנכ"ל "החברה להגנת הטבע". בהצלחה בכל אשר תלך.

מזל שאבי רוזנקרנץ גילח את הזקן. כך אני אוכל לראות את החיוך העצוב שלו לאחר המשחק, מכבי

ת"א- מכבי חיפה, אבי תתקשר אלי ביום שני.

בחצור יש חנות פיצוחים ופירות יבשים, הכל טרי וקליה עצמית. כדאי להיכנס ולטעום.

בשבוע שעבר פוטרו במפעל 17 עובדים. לי באופן אישי היה מאוד עצוב באותו היום, לא רק משום שאת כל העובדים הכרתי באופן אישי וחבל על עובד בעל משפחה שצריך להתחיל לחפש פרנסה למשפחתו, אותי מצער המצב שבו מגיעים להחלטה לפטר עובדים גם אם נתחשב במצב הכלכלי בארץ ובעולם.

בין העובדים שהלכו הביתה היו גם שניים מדור הנפילים של המפעל, הכוונה ליעקב תמסוט ועזיז לוי שעבדו במפעל כ- 45 שנה בחריצות ובנאמנות והיו מקור לגאווה לכולם. נזכיר גם את אברהם כהן שעבד שנים רבות במפעל ויצא לפנסיה בשנה שעברה.

במגרש הכדורסל עושים תיקוני רשת בגדר מסביב, אני מקווה ומבקש מהילדים ובני הנוער לשמור על הנכס הזה ולא לטפס על הגדרות. לשבת על הגדר זה מושג ממקום אחר ולא מהספורט.

אם תראו איש שמסתובב בקיבוץ ומתחבא מאחורי משקפי שמש כהים וחיוך יותר רחב מהפראץ שלו, תדעו שזהו בני גולדברג שהפך בין לילה מאבא מבוגר לסבא צעיר, בזכות בתו ליאת שילדה בן במזל-טוב. לסבתא אביבה כדאי להחליף את המקצוע ולהיות מיילדת, כי עם חמש בנות ולאחר השפשוף עם ליאת היא כבר מקצועית בטיפול ביולדות. משה ואירית כבר רבים בניהם מי ייקח את העגלה ראשון, שתרו הרבה נחת וכן ירבו הנינים.

לסיום נאחל לכולנו חג-פורים שמח, מסיבות עליזות ומשמחות ואל תשכחו את מצוות משלוח המנות.

שבת שלום ומבורך,
שבי וציונה

הלו הלו

אני אוהבת להשתתף בשמחה של חברים. כבר הרבה שנים שאני מארגנת מתנות לשמחות, ויש לי רשימה של חברים שאליהם אני פונה לברר אם הם מעוניינים להשתתף בתשלום עבור מתנה לחבר זה או אחר. אני שולחת פתק, עם שם בעל השמחה - חתונה, חתונת זהב, חתונת כסף, יום הולדת 80, בר מצווה, ושאלת אם מעוניינים להשתתף במתנה. לאחר קניית המתנה, אני מיידעת את החברים מה קניתי וכמה הם יחוייבו בתקציב. ולמה אני כותבת את זה עכשיו? מפני שמספר חברים שאלו אותי מדוע הם לא יודעים על כך. ולכן, אם יש מישהו שמעוניין להכליל ברשימה זו, מוזמן לשים פתק בתא הדואר שלי - 90. לא חייבים להשתתף בכל פעם.

חברים - רק בשמחות, ושזה דבר אחד בחיינו שלא ישתנה עם השנים.

שלכם - **נטע**

תודה

ברצוני להביע את תודתי מקרב לב על הטיפול המסור שהעניקו לי צוות המרפאה ויעל שפרונג במשך למעלה משנה, שבה סבלתי מכאבי גב בלתי פוסקים.
עכשיו, אחרי ניתוח מוצלח, אין מילים בפי להודות לכם על אורך הרוח והסבלנות שגיליתם כלפי ובכך עזרתם לי לעבור את התקופה הקשה הזו בהצלחה.

תודה רבה - **פנינה**

מה חדש במועדון הזהב?

חגיגות

מרימים כוסית לחיים לימי הולדת במועדון החברים ביום שישי 30.3, בשעה 10:00 ל:

נטע - יומולדת 80

אדם - יומולדת 80

שאול - יומולדת 80

חיימקה - יומולדת 80

צפורה - יומולדת 70

אתם מוזמנים לחגוג עימנו.

מכירות במועדון הזהב:

ריבת תותים, מרמלדה, חמאת בוטנים, שטיחים, שמיכות, מוביילים ועוד הרבה דברים יפים.
תכנסו לראות.

המועדון פתוח כל יום בשעות 07:30 עד 15:00.

הלין

נזכור את יקירנו

י"ז באדר תש"מ (1980) - מר שמואל יודאיקין

שמוש בשרותים שך מועדון הזהב

ברצוני להבהיר את הדברים שנכתבו ב"פרורים", על פי מידע שמסרה קורין, ושהופיעו בידברי הכפרי בשבוע שעבר.

40 השקלים שמועדון הזהב דרש מן הארוח הכפרי, היו עבור נקיון וסידור הבית, כולל קרצוף בתי השימוש, לאחר ש-400 (!) אנשים השאירו אותם מלוכלכים ומסריחים.

לפני מספר שבועות קורין באה אלי וביקשה שאפתח את המועדון על מנת לאפשר ל-400 אורחים להשתמש בשירותים בזמן שהותם במועדון החבר. הסכמתי, בתנאי שאחת מ"איתנו" תהיה נוכחת, כך שבאותה הזדמנות נוכל להסביר על מהות המקום, ואולי גם לעודד אותם לקנות מתוצרת חברי גיל הזהב. באותו ערב, זיוה התקשרה והודיעה שהקבוצה כבר הגיעה, מוקדם מן המתוכנן. עד שהגעתי אני, כבר מצאו את המפתח, בתי השימוש היו מלאים והאורחים הסתובבו חופשי, בלי לדעת דבר או חצי דבר על הבית עצמו. כאשר יצא האחרון מן השירותים, נעלתי והחזרתי את המפתח למקומו הקבוע. אחר כך נודע לנו, ששוב פתחו את בתי השימוש במשך כל הערב, בלי רשותנו. נוסף על כך, לא החזירו את המפתח ואנחנו בזבזנו שעות בחיפוש אחריו ו/או קורין. קורין לא הציעה שתדאג לנקיון השירותים והמועדון, ומסרבת לשלם למנקות שלנו על הזמן הנוסף. מועדון הזהב לא רואה את עצמו מחוייב לעזור לארוח הכפרי בעתיד.

הלן

זה קורה מחר
(למי שקורא 'דברי' ביום חמישי) -
מסיבת פורים - העולם הבא
משעה 22:00 בחדר האוכל שהופך את עורו פעם בשנה
ריקודים בהן עדן
פינת וידוי - נרשמתם?
בית קפה
ועוד
בואו ותהנו
עד אור הבוקר

להלן סיפור יפה שנלקח מתוך יומון בארי.
פירוש שלי לסיפור הוא פשוט: על כל אחד להיות שמח בחלקו ולתת מעצמו למען הכלל, גם אם הוא חושב שהסבר לא יעזור. **שבי.**

הכד הסדוק - סיפור עממי

היה היה פעם שואב מים בהודו, ולו שני כדים. הכדים היו תלויים בשני קצותיו של מוט, אותו נשא שואב המים על כתפיו. בכד אחד היה סדק ואילו הכד השני היה שלם. מדי בוקר היה שואב המים הולך דרך ארוכה עד לנחל, שם מילא את הכדים במים. בכל יום, בתום

המסע הארוך מן הנחל ועד לביתו של האדון, היה הכד השלם מלא ואילו הכד הסדוק היה מלא עד למחצה. במשך שנתיים תמימות, מדי יום, שואב המים הלך אל הנחל וחזר אל בית אדונו עם כד וחצי מים. הכד השלם היה גאה בתרומתו למשק בית האדון. הכד הסדוק התבייש בפגמו והצטער צער עמוק על כך שהוא ממלא אך מחצית מן התפקיד אשר בשבילו נוצר. לבסוף לא יכול עוד לשתוק, ובעת מילוי המים על שפת הנחל פנה אל שואב המים "בוש אני ונכלם", אמר. "רצה אני לבקש את סליחתך". "מדוע?" שאל שואב המים. "במשך השנתיים האחרונות" אמר הכד הסדוק, "אני מצליח למסור לאדוני רק מחצית מכמות המים שלי. הסדק שלי גורם למים לנזול מן הכד בדרך אל בית האדון. בגלל הפגם שלי אתה טורח טרחה רבה אך אינך מקבל את מלוא התמורה" אמר הכד בצער. על שפתו של שואב המים עלה חיוך עדין. הוא אמר לכד הסדוק: "כעת, כשאנחנו חוזרים אל בית האדון, אבקשך לשים לב אל הפרחים הצומחים בצד הדרך". פנה שואב המים אל הדרך ועלה בהר, והכד הסדוק שם לב לראשונה כי פרחים מרהיבים מכל צבעי הקשת מקשטים את הדרך. המראה הביא מידה של נחת לכד הסדוק.

אך שוב בהגיע שואב המים אל בית האדון, פנה הכד הסדוק אליו ואמר: "תודה שהנעמת לי את הדרך, אך שוב אני מתנצל בפניך על כך שאני מביא אל אדוני רק מחצית מן המים". אמר שואב המים לכד: "האם שמת לב כי הפרחים צומחים רק בצד אחד של הדרך, בצד שלך, ושבצד השני של הדרך אין כלל פרחים? הרי ידעתי תמיד כי סדוק אתה, ובמקום להצטער על כך, פשוט ניצלתי לטובה את המצב. באחד הימים פיזרתי זרעי פרחים לצד הדרך, ובכל יום בדרך מן הנהר, אתה השקית אותם. מדי יום אני קוטף פרחים נאים ומקשט בהם את בית האדון ומביא לו ולבני משפחתו אושר. אילולא היית בדיוק כפי שאתה, לא היו פרחים כה יפים בבית האדון".

רשת אופטית

למרות הענות חלשה למדי, אנו מתחילים את הפרוייקט. החברה המבצעת קיבלה על עצמה סיכון מחושב ותתחיל לעבוד למרות שברור להם כרגע שאין לנו מימון מלא לפרוייקט. מאחר וכך, אין לי צורך בשמות נוספים כדי להפעיל את הפרוייקט. אבלם כל נקודה נוספת תזויל את העלות למשתמש. כל משתמש נוסף, הינו משתמש שלא יבוא אלי מחר ויבכה "למה לא שכנעת אותי?" אני ממליץ בחום להצטרף לפרוייקט גם אם יהיה לך מחשב רק בעוד חודש-חודשיים. הפרוייקט הוא במחיר מבצע אמיתי ואין לי שם ערבויות לגבי המחיר של הצטרפות לאחר גמר הפרוייקט. לכן, עשו לעצמכם טובה ומצאו עוד \$8 לחודש כדי לא לשלם מחר הרבה יותר.

היית מכנס מפגש נוסף כדי להסביר את היתרונות העצומים של עבודה ברשת במיוחד בקיבוץ, אבל כנראה שיש דברים שנכנסים "דרך הרגליים" בלבד. הייתי גם מוכן להסביר אישית לכל מעוניין, אבל זה עניין של 30 דקות בכל פעם ומדובר בכ-60 משתמשים פוטנציאליים כאלה. לא לגמרי מעשי לדבר עם כולם אישית.

הערה: \$8 לחודש הוא המחיר המקסימלי, אני מעריך שבפועל הוא יהיה הרבה פחות.

טוב יאללה - ביי - **דוד אלמן**

על דמוקרטיה וקואליציה

בחרתי בכותרת זו, כי המושגים שבה, מאד פופולריים בימים אלה. אמנם, אולי לא כדברתכם, אין בכוונתי לעסוק בפוליטיקה הבזויה, שמתרחשת לנגד עינינו, אלא במה שקורה בביתנו פנימה - קרא לזה בקיצונו, בקהילתנו או סתם בג'ונגל שבו אנחנו חיים (בקושי).

הנושא ש"הקפיץ" אותי הוא ההתנגדות המאורגנת לקבלתה לחברות ב"קבוצה" של משפחה צעירה. אפשר לחשוב שהיום עומדים בתור כדי להתקבל. זה כמובן לא אומר שצריכים לקבל כל פניה.

אבל לעניות דעתי, בכדי לא לקבל, חייבות להיות סיבות מוצקות ביותר, כגון פושעים, גנבים, נרקומנים או חס ושלום ליכודניקים, (לא לקפון, זו אמורה להיות בדיחה).

והנה קמה לה קואליציה של מתנגדים, שלדעתי מתבססת על רשעות, שנאה, קנאה, דעות קדומות, לחץ של האליטות, או (אלוהים ישמור) כמו באחד מקיבוצינו השכנים, הפחד שביום מן הימים, יצטרך לחלק את העוגה בין יותר מדי "אוכלים רעבים", כך שבסופו של דבר, לכל אחד יצא פחות שלל.

להפתעתי, ולהפתעת רוב החברים, באותו רגע מקרי נתון (למעשה כמו ב"אמבוש" פרלמנטרי), לא נתקבל הרוב הדרוש כדי לאשר את קבלתה של המשפחה. ועל כן המשפחה נדחתה! מיותר לציין את סה"כ מספר המצביעים הזעום.

ומה תשובתם של הקואליציונרים : זו דמוקרטיה!!!

ואכן, מבחינה יורידית, בזאת הם צודקים. למזלנו, בדמוקרטיה שלנו יש אפשרות של בקשה לדיון חוזר, והצבעה חוזרת, אם מוגשת רשימה של 30 חברים (עם חתימותיהם) המבקשים זאת. ואכן, תוך שבוע הוגשה רשימה כזאת למנהלת הקהילה, ואין לי ספק שאילו היו נחוצות 130 חתימות, גם זו הייתה נאספת.

לכן חברים יקרים, אני מאד מקווה שבקלפי הבא, אף אחד לא ישב בבית עם ההרגשה שבין כה יהיו מספיק מצביעים בעד קבלתה של המשפחה. אנחנו דנים בדיני נפשות, וכל קול נחוץ בכדי להוכיח את דברי, שהיה זה רק רוב מקרי שדחה את בקשתה. ויותר מזה, חשוב לתת למשפחה את ההרגשה שיש לה כאן בית ומשפחה גדולה של חברים שתומכת בקבלתם.

אדי

בינינו לבין עצמנו

קפיטליזם בצורתו הגרועה

לפני שבוע פוטרו שישה עשר (16) פועלים שעבדו במפעל הבונים, ביינהם צעירים ובעלי משפחה. לא צריכים להיות מומחים לכלכלה כדי לדעת שהאבטלה בארץ הולכת וגוברת ומציאת מקום עבודה חלופי למי שפוטר, הופכת למשימה בלתי אפשרית. גם בתעשיות ההיי-טק - מה שהיה היהלום שבכתר של התעשייה הישראלית - אחרי שנים של שגשוג מפטרים מאות ואלפים של עובדים מיומנים. הסטטיסטיקאים ונביאי וול סטריט יגידו שזאת תופעה כלל עולמית ומתישהו הכפר הגלובלי שלנו יצא מזה ה'מתי' לוטה בערפל ואין נחמה בלחיצת יד וההבטחה ש"אם המצב ישתפר, נדאג להזמין אותך בחזרה ל'הבונים'".

יגידו המומחים שלנו, שרובם יושבים במועצת החברים ו/או המועצה הכלכלית ש"אין ברירה, זה או הם או אנחנו! קהילתנו זקוקה לעוד הכנסות, ויעול כלומר פיטורי עובדים - הוא שם המשחק. בלאו הכי יש הפרדה בין הקהילה והעסק והמנכ"ל שכידוע אינו חבר כפר הנשיא, רשאי לפטר או להעסיק עובדים כאוות נפשו."

בזה פתרנו את הבעיה וקברנו את מצפוננו. אנחנו, אלה שרקמו על דגלנו שלא נצל אחרים ושדאגו כשמשבר פקד את המפעל בתקופה אחרת, להעסיק פועלי המפעל במטע, הפכנו לקפיטליזם שהמניע היחיד שלהם הוא 'אני'. אבל אם המועצה הכלכלית ומועצת החברים יכולות לדרוש שהמפעל יעביר יותר כסף לקיבוצ אין שום הפרדה בין החברה והעסק. בעלי מניות - זה מה שאנחנו בעצם - לרוב אינם יכולים לדרוש ממנכ"ל מפעל שום שינוי בניהול. רק הדרכתורים מסוגלים לעשות זאת ומתקבל הרשם שחברינו שיושבים במועצת הדרכתורים אינם יודעים כלום על תפקודו של בית יציקה. השקעות נחוצות והכרחיות בציד ומיכשור אינן נעשות. אגף החמרו, בעל פוטנציאל גדול היה, מאז ומתמיד, ילד חורג: בלי מנהל, בלי מוכרים.

לאגף הברדים יש חמישה איש שעוסקים במכירות. הפועלים, שיודעים הכל שואלים: מדוע אבסורד תפעולי זה קיים?

באותו יום שהפועלים פוטרו מאגף החמרו, בו אני, החתום מטה, עובד כמעט עשרים ושנים שנה, הרגשתי בושה וכלימה. מעולם לא האמנתי שהמפעל שלי ינהג בבני אדם, פועלים, כמו בחפץ או כלי - סרגל, מברג, מטאטא והעובדים שנשארו שואלים: "מתי יגיע התור שלנו?" וגישה בלתי אנושית זו כבר מצאה אחיזה בתוך קיבוצנו. לעולם שכולו טוב, שם בחוץ, יש מוסדות שדואגים לזכויות הפועל. כאן אין מוסד כזה שחבר מפוטר יכול לפנות אליו, ושלא יבלבלו את המוח באומרים שזה תפקיד האחראי למשאבי אנוש, שכידוע, גם הוא לא חבר כפר הנשיא.

קליטה, ובמיוחד קליטת בנים

באילת השחר, השכן, סוערות הרוחות כי בקשתם של מספר בני הקיבוץ הזה להיקלט במה שהיה ביתם, נתקלה בסרב. כנראה שהמניע לצעד זה הוא הרצון לצמצם את מספר אלה שבעתיד יהנו מהכנסות כלשהן, או מחלוקת נכסים אם הקיבוץ יתפרק. מבלי לדעת מי הם הבנים שרצו לשוב הביתה כחברים, אפשר להגיע למסקנה אחת: צבור שהמניע היחיד שלו הוא רווח בכל מחיר, אינו קיבוץ ולא יהיה קהילה (איך שלא יגדירו מושג זה). ואנחנו, בכפר הנשיא, לא רחוקים ממצב זה. ההנהלה/המזכירות חיסלה-סירסה את ועדת הקליטה האחרונה שהיתה, וסרבה להתייחס לעובדה שהיו משפחות שרצו להיקלט בקיבוץ נטו!!! עדיף לנו לעסוק בתושבים זמניים שמשלמים שכר חודשי ואינם גורמים לבעיות קליטה. אם אין ועדת קליטה אין גורם שיכול לסייע לנקלטים, להדריכם ולעזור להם להתמודד עם הבירוקרטיה הקהילתית. ההצעה לקלוט 200 עולי אתיופיה, שפורסמה בדפי מידע, היא נהדרת אילו היה בה שמץ של מציאות. כהרגלנו, אנחנו לא מסוגלים לטפל במספר כזה של אנשים: שיכונם המוצע, בבתי הארוח הכפרי יחסל ענף זה, ניצל בית בלונד למטרה זו ישאיר אותנו בלי חדרי ארוח.

והיומרות של מרכז משקנו שנוכל להראות להם מה הוא קיבוץ מנותקת מן המציאות. אולי יראה להם סרטי ווידאו של כפר הנשיא שלפני מספר שנים.

הצד החיובי

- מי שלא בא למפגשי ליל שבת פעם בשבועיים, מפסיד, לא רק מהאווירה של 'ביחד', אלא מן ההרצאות שניתנות ע"י חברי קיבוצנו חינם אין כסף. הרמה היא גבוהה ואלה שבאו לא טענו שהיה משעמם. ברצוננו להודות לאלה שכבר הרצו - מקס, אריה ו', טומי ושרה - וגם לאלה שמוכנה תמיד לעשות פוסטר, ולבת שבע, שדואגת למועדון החברים. יש עוד מפגשים מתוכננים. היחידים הבולטים בהעדרם הם שיכבת המשפחות הצעירות. מוזר.
- האפשרות לבקר ב"עולם הבא" ולחזור ולספר לחבריה, בחג פורים הבא אלינו לטובה, מאוד מפתה. ביהדות המושג "העולם הבא" קשור עם ימי המשיח והעולם שכולו טוב. אנו זקוקים לקצת עזרה ממשיח בית דוד ואם יופיע תקוותנו היא שהוא לא יהיה עוד יועץ שעצותיו לא עוזרות ונוכחות עולה הון.

שבת שלום וחג פורים שמח - **אריק א'**

דברים לזכרו של אמיל פרנק -

ז"ל

הספד מפי ג'וני:

אינני יודע איך נפרדים מאבא, אך הוא בוודאי היה מייעץ לי להתחיל בהתחלה, ולהתקדם לפי סדר כרונולוגי עד לסיום. כמו שנהגתי הרבה פעמים בחיים, אקבל את עצתו. אבא אמיל, לימים סבא אמיל, נולד בשנת 1902 למשפחה עניה בחבל כפרי לא רחוק מנהר המוזל בגרמניה. אביו התפרנס בדוחק מסחר בהמות ואבי גדל בסביבה בה שלטו ערכי המשפחה, המסורת היהודית וההסתפקות במועט. כבר מגיל צעיר הוא הצטיין בלימודים והפגין חריצות כך שהדרך מכאן לסמינר מורים יהודי נראה כטבעי. הוא ממך את לימודיו ממלגות, מתן שיעורים ועריכת תפילות שבת וחג בקהילה המקומית. כשסיים את לימודיו, הוא הציע את שרותיו כחזן ומורה לבית ספר יסודי יהודי. וכך היה שהוא התקבל לעבודה בעיר התעשייה דויסבורג בחבל הרוהר על ידי רב הקהילה. הוא בוודאי לא העריך באותו רגע עד כמה שפע מזלו כי בזכות המקרה הזה הוא פגש את בת הרב ומצא חן בעיניה. ההמשך ידוע כפי שיעידו צאצאיהם של אמיל וחיה.

אבא תרם רבות לחיי הקהילה היהודית, קידם את בית הספר ולימים נהיה למנהלו. על כל האושר הזה, העיבה עליו הנאצים לשלטון והקשתה על יכולת לקיים מוסדות קהילה ולחיות כיהודים בגרמניה. בליל הבדולח, הועלו באש בית הכנסת ובית הספר ואבא נלקח לדכאו. הורי השיגו מסמכי הגירה שבזכותם השתחרר ממחנה הריכוז. המשפחה שלנו הגיעה לאנגליה ימים אחדים לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה.

כאן נפתח פרק חדש בחיי ובחיינו. כדי לפרנס את המשפחה, הוא חיפש עבודות בתחום הנגרות, מקצוע שהוא למד כדי להכניס לתכנית הלימודים בבית ספרו. לא היה לו רשיון עבודה והמשימה נראתה כמעט בלתי אפשרית.

ההצלה הגיעה מכיוון בלתי צפוי. השלטונות באנגליה לא ראו בעין יפה את נוכחות הגרמנים בקרבם בעת המלחמה וכלאו אותנו במחנות הסגר נפרדים לנשים ולגברים. אבא הוגלה לאוסטרליה ורק כעבור שנתיים, חזר לחיק משפחתו. עברנו את המלחמה ובשנים שאחריה, אבא ואמא עמלו קשות כדי לשקם את חייהם ולהעניק לאחותי מרטי ולי בית יהודי חם ותרבותי. אבא עבד בכל מיני עבודות - בנגרות, בקו ייצור בתעשייה ועוד ועוד. עבודתו האחרונה באנגליה והאהובה עליו מכול היתה בספריית ויבר הנודעת ששם הזדמן לו צרוף נדיר של מפגש עם תיעוד יחיד במינו של תולדות יהדות גרמניה ומשימות תחזוקה במוסד שלשמן נדרשו כשרונותיו המעשיים ובראשם הידע בנגרות.

בשנת 1965 ההורים הגשימו חלום ציוני ישן ועלו לארץ כדי להיות בקרבת המשפחה המתרחבת בעמיעד ובכפר הנשיא. אבא קיבל את משימת הקליטה בביתו החדש כאתגר ביצועי. הוא ריהט את החדר הצנוע במו ידיו ומצא פתרונות מעשיים לבעיות המטרה בדירה הקיבוצית. הוא קיבל את תפקיד החצרנות בבתי הילדים וכשהסתובב בין הבתים עם עגלת הכלים שלו, קיבלו הזאטוטים את פניו בקריאות "סבא בום-בום!". רבים ממעשי ידיו משמשים את בתי הילדים עד עצם היום הזה.

בהעדר רב או כל סמכות אחרת לענייני דת ומסורת, אבא מצא את עצמו לעתים נדרש לפסוק בשאלות נוהג והלכה. הוא הכין ילדים לבר-מצווה וערך תפילות בחגים. הקידוש שלו בסדר פסח הפך למסורת שבו הוא התמיד עד לשנה שעברה. הוא נתפס כשמרן, אך האמת היא שהיה פתוח לחידושים שהתאימו לרוח הזמן. כשבאו אליו נציגי ההורים בדחילו ורחימו לשאול את דעתו על הרעיון שגם בנים וגם בנות יעלו לתורה בטקס בר המצווה, הוא קיבל את ההצעה בהתלהבות ופעל לקדם אותה. השתלבותו בחיי הקיבוץ היתה מושלמת כי הוא הרגיש שהוא מקבל לפי צרכיו ובהחלט תרם לפי יכולתו.

בשנים האחרונות חלה ירידה במצב הבריאות שלו, במיוחד אחרי שלקה בארוע מוחי. כאן המקום להעלות על נס את עבודת הצוות המסורה והאכפתית בבית האבות באילת השחר ובבית יונתן שלנו. המטפלות והאחיות הנפלאות טיפלו באבא באין קץ דאגה ואהבה, ובעזרתן ועידודן הוא קיים אורח חיים איכותי עד לשנה הזאת. ומעל הכל רצוני לציין את התפקיד שאמי מלאה לאורך השנים הקשות הללו ונתנה את כל כוחה וכל אהבתה לטובת היקר לה מכל - אבא. הוא התמודד בגבורה במגבלותיו, הוא שמר בקפדנות על שגרה וסדר יום, וזה מה שהחזיק אותו.

כל חייו הוא התאמץ למלא תפקידים על הצד הטוב. התמורות אילצו אותו לשנות כיוון, לאלתר ולהתחיל מחדש - הוא הבין שלפעמים חייבים להתפשר על ה"מה", אבל הוא נשאר נאמן ל"איך" המוצק והאיתן שעמד בבסיס אופיו ואישיותו - אדם ישר וצנוע, אמיץ ויסודי, מוכשר וצירתי, מכבד ואוהב.

אבא - אתה היית מוסד במשפחה, עמוד התווך שתמיד נמצא ומשרה בטחון, שאפשר להישען עליו ולהרגיש את חיוניותו. הסתלקותך השאירה חלל, אבל אני יודע שהנכדים והנינים ימלאו אותו בסיפורים וזיכרונות אין-ספור שהשארתי איתנו.

תנוח, אבא יקר, מנוחת עולמים.

"**Digi Divrei**" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

"Tact is the ability of making a point without making an enemy."